

- 5) Kunnen de artikelen 268, 274 en 340, lid 2, VWEU — los van de antwoorden op de eerste vier prejudiciële vragen — tegen de achtergrond van de artikelen 2, 4, leden 2 en 3, 6, lid 1, 9, 10, lid 1, en 17, lid 1, van het Verdrag betreffende de Europese Unie juncto artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in die zin worden uitgelegd dat een beroep wegens niet-contractuele aansprakelijkheid van de Europese Unie niet aan de bevoegdheid van de nationale rechters kan worden onttrokken in een situatie als die welke in het onderhavige geding aan de orde is, waarin het feit dat het Unierecht dat het beginsel van onafhankelijkheid en onpartijdigheid van rechters waarborgt, niet in de nationale rechtsorde wordt toegepast, een van de oorzaken is van de gekwalificeerde niet-nakoming door de Commissie van de taken en plichten die uit haar rol van hoedster van de Verdragen voortvloeien, en van de gekwalificeerde schending van de discretionaire bevoegdheid van de Commissie om te beslissen of en wanneer een inbreukprocedure wordt ingeleid dan wel om een zaak voor te leggen aan het Hof van Justitie, dat in zijn rechtspraak heeft vastgesteld dat geen gevolg zal worden gegeven aan klachten van particulieren tegen de Commissie wanneer deze weigert een inbreukprocedure in te leiden, met als gevolg dat de exclusieve bevoegdheid van het Hof van Justitie om op geschillen inzake niet-contractuele aansprakelijkheid van de Europese Unie te beslissen, niet kan worden uitgeoefend?

⁽¹⁾ Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (PB 2003, L 299, blz. 9).

⁽²⁾ Richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd (PB 1999, L 175, blz. 43).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Berlin (Duitsland) op
22 oktober 2018 — Sundair GmbH / WV u. a.**

(Zaak C-660/18)

(2019/C 25/25)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landgericht Berlin

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Sundair GmbH

Verwerende partijen: WV, XU, YT, vertegenwoordigd door XU en ZS

Prejudiciële vraag

Dient artikel 7, lid 1, onder b), juncto artikel 5, lid 1, onder c), van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 ⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat de betrokken passagiers ook recht hebben op compensatie wegens annulering van een vlucht indien de luchtvervoersonderneming die de vlucht uitvoert niet beschikt over een geldige exploitatievergunning in de zin van artikel 2, onder a), van verordening (EG) nr. 261/2004, het ontbreken van een geldige exploitatievergunning althans mede ten grondslag ligt aan de annulering en de passagiers op het tijdstip van de boeking niet op de hoogte waren van het ontbreken van een exploitatievergunning?

⁽¹⁾ PB 2004, L 46, blz. 1.